

BALLA ZSÓFIA

A valószínűtlen kezdet

Sötét szekrény egy repülő
varjúban. És ami a varjúból kinő.
Az vagyok, mit elhagytam utamon.
Összefércelt múltamból szétszáll
a nyugalom. Kőszúlya vízbe nyom.
Összehúztam a keletit a nyugati széllel.
Összekaptam a nappal,
fák közt elúszó árnydarabbal,
piac kövén csúszó halakkal,
összefűztem az éjt a nappal,
tűként szállongtam,
magam egy fa hegyébe tűztem.

Nincs már szervem, amely újrano.
Folyékony füstbőr tapogat.
Isten egyetlen érzékszerve az ember.
És az ember túsötét örömeiben
egyetlen érzékszerve az idő.

Növényi zaj

Van titok, mely meg nem világosul,
úgy visszük a növényi mélybe.
S vannak titkok, elmondhatatlanul
súlyosak: sírba visznek élve.

Éltető titkok ki-begyűjtanak,
ragyog szemem, bőröd, a karmok.
Isteni titkok, rétegzett szavak,
magma-pirosan gyúrnek-marnak.

Titkok pettyezik óceán mélyét belül.
Tudunk titkokat, ezek ismeretlenül
megszabják életünk, őket föl sosem érzük.
A távlat salakos törmelékek közt lemerül.

Titok a haj szála, színe, az üveges szem,
titok a medve talpa, lovak bársony orra.
s a szerelmesek fényes lélegzete.
Levél rostjai mutatnak tudást.
Életünk titok-szenvedély, más értelemben
függőség, megszokás,

Isten mit miért költ lenni, –
s miért hagy veszni mást?

A teremtés néma, a függöny meg se rebben.